

Els Oscars segueixen fent pudor de resclosit

L'Acadèmia dels EUA no es lliura del seu conservadorisme, amb certes pinzellades polítiques en algunes categories i una preocupant absència de paritat en els guardons

Les nominacions als Oscars 2020 | NacióDigital

El tauler està servit i les nominacions, repartides. L'Acadèmia de les Arts i Ciències cinematogràfiques dels Estats Units ha fet públiques totes les categories per a la 92a entrega dels Premis Oscar

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/194232/caos/joker/regna/nominacions/oscars>) . La institució de la indústria de Hollywood no es mou gaire dels marges conservadors que la caracteritza i presenta una graella de premis carregada de grans noms, destacats films i poc risc.

Certes nominacions denoten una clara intenció política, sempre present en totes les entregues dels Oscars, sense tenir en compte la qualitat cinematogràfica. Altres, però, són nominacions de manual partint de la rellevància de l'actor o l'actriu, deixant fora veritables interpretacions de luxe que no han rebut el reconeixement que es mereixien. Un any més, l'Acadèmia marca els tempos de la indústria, dels pròxims èxits de taquilla i obre un petit marge al cinema asiàtic amb la forta presència de guardons per a *Parásitos*, de Corea del Sud.

És innegable la qualitat de moltes de les pel·lícules nominades. La nova de Quentin Tarantino és una oda magnífica al Hollywood de l'edat d'Or

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/185805/erase/vez/hollywood/declaracio/amor/tarantino/al/cine>)

ma) (que bons que són DiCaprio i Pitt); *The Irishman* és una obra mestra (<https://www.naciodigital.cat/noticia/191794/irishman/requiem/magistral/scorsese/sobre/cinema/gangsters/ja/es/netflix>); el film *1917* és una experiència abrumadora (<https://www.naciodigital.cat/noticia/194218/1917/llarga/trinxera/cap/genialitat/cinematografica>) i d'una excel·lència tècnica. Tot i això, l'Acadèmia segueix sense sortir dels marges que es delimita ella mateixa, denotant un olor a resclosit que es repeteix en la gran majoria d'edicions. El guió sembla ja escrit i el resultat, més que previsible. Versionant a Al Pacino a *The Godfather III*, "quan creia que estava fora, em tornen a involucrar" (<https://www.youtube.com/watch?v=wJIMpxwm-LI>) a la seva festa.

Robert De Niro i George MacKay, oblidats

El llegendari actor de 76 anys ha certificat l'oblit de tots els grans certamens de premis cap a la seva persona. No ha estat nominat ni als Oscars, ni als Globus d'Or ni als BAFTA, tampoc als guardons de la crítica. (<https://www.naciodigital.cat/noticia/194287/no/rebut/cap/nominacio/robert/niro/irishman>) La seva interpretació a *The Irishman*, amb el rol principal de l'assassí de la màfia Frank Sheeran, és la pedra angular de la pel·lícula de Martin Scorsese. L'Acadèmia manté la tendència i prefereix nominar Antonio Banderas per *Dolor y Gloria* (la institució té en molt bon lloc a Pedro Almodóvar, més en una pel·lícula on es reivindica a si mateix) i a Jonathan Pryce per *Los dos papas*, en una interpretació que no està per sobre de De Niro. L'opinió subjectiva de l'Acadèmia torna a marcar tendència.

Robert De Niro en el seu paper de Frank Sheeran Foto: Netflix

La segona i més important absència és la de George MacKay. Els galons d'actors com Banderas o Pryce han passat per sobre del jove intèrpret britànic de 27 anys. MacKay és el protagonista i qui porta el pes principal del metratge de *1917*, el film bèl·lic de Sam Mendes que opta a 10 guardons i es va emportar el de millor pel·lícula als Globus d'Or. El compromís físic i mental, el sacrifici actoral que va suportar MacKay a l'hora d'interpretar el soldat de la Primera Guerra Mundial ha estat desmerescut als Oscars. Una decisió increïble, quan Leonardo DiCaprio, amb un compromís físic i un desgast similar a l'hora de fer *The Revenant*, va ser nominat i premiat pel seu paper. Si tothom ho va trobar just llavors, per què ara se li gira l'esquena al jove actor

britànic?

Més casos: els galons i el nom tornen a fer decantar la balança a l'Acadèmia quan dona espai a Tom Hanks per una de les seves pel·lícules més mediocres dels últims anys (com ha passat diversos cops amb Meryl Streep o Christian Bale). Els actors i actrius joves que s'han deixat la pell, oblidats.

Pinzellades polítiques i socials, insuficients

La política i el conservadorisme són dues característiques inherents de l'Acadèmia que entrega els Oscars. Les polèmiques per la falta de nominacions afroamericanes, l'absència del cinema d'altres continents, la magnànima presència nord-americana de produccions i el marcat poc marge de risc que cada any demostren s'han tornat a repetir en aquesta edició. Tot i això, els Oscars han reconegut algunes d'aquestes casuístiques en la 92a entrega de premis, sent, però, absolutament insuficients. L'afroamericana Cynthia Erivo ha estat nominada a millor actriu principal per *Harriet* i el film té una segona nominació per a millor cançó. Ara bé, la institució s'enroca i només permet a *Parásitos* de Bong Joon-ho, de Corea del Sud, entrar en grans categories principals donada la seva altíssima qualitat que no es podia passar per alt.

On són les dones?

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=6SN9-6uST80>

Greta Gerwig per millor guió adaptat. Aquesta és l'única nominació femenina en les categories principals (sense comptar les específiques per a dones), tornant-se a repetir que la immensa majoria dels guionistes són homes i en aquest cas, com en altres edicions, tots els directors són homes.

En les categories més tècniques es repeteix aquesta manca de paritat absoluta, sent molts més homes els nominats que no pas dones. L'Acadèmia, institució que no ha representat gairebé mai els avenços socials dels quals han estat pioners Hollywood des de dècades enrere, es manté enrocada amb gustos personals, nominacions molt subjectives i un cinema determinat que representa molt poc la diversitat a tot el món.